

متن پرسش

سلام و ادب: در شرایطی هستم که احساس می‌کنم دعا برای تعجیل در ظهور هم بیشتر نمایشیه تا واقعا دعا...! صرفا هر وقت یخورده شرایط بهم ریخت یاد امام زمان و الان وقت ظهور است و... میوفتم... غیر از اون باشه تو روزمرگی‌ها شاید یادشون بیوفتم که معمولا نمیوفتم... و از این کارای نمایشی خسته‌م... اما نمیدونم با خود چه کنم که واقعا امام رو بخوام... خودم رو که می‌بینم حتی روم همیشه بگم «اللهم عجل لولیک الفرج»! اینقدر که فقط در بلاها از ایشون یاد کردیم نه اینکه واقعا در زندگی احساس کنیم کم داریم... توصیه‌ای راهکاری برای حل این موضوع می‌فرمایید.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری! نسبت ما با انسان کامل در راستای انسانیتی است که به دنبال آن هستیم که به گفته آیت الله حسن‌زاده، ما غائب می‌باشیم و نه آن حضرت. کافی است ما از انسانیت اصیل خود غافل نباشیم، در آن صورت نسبتی با آن حضرت که جانِ جانان ما می‌باشند؛ برقرار خواهیم کرد تا آن حضرت ما را در ابعاد انسانی‌مان جلو و جلوتر ببرند. در آن صورت دعا برای ظهور آن حضرت معنای عمیق‌تری پیدا می‌کند به معنای ظهوری برای متعالی کردن انسانیت در جهان انسانی. امید است با ظهور هرچه بیشتر آن حضرت، انسان‌ها گمشده خود را پیدا کنند. موفق باشید